

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/11/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200028
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2018200028.4

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a člena senátu Michala Novotného (sudca spravodajca) vo veci žalobkyne: A. A. Q., nar. XX. W. XXXX, D. XX, J., zastúpenej: Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 238 232, Dobšinského 12, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 13. decembra 2017 č. 53243-3/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 48 Sa 2/2018-75 z 24. septembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 48 Sa 2/2018-75 z 24. septembra 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívnych spisov žalovanej vyplýva, že žalobkyňa na základe povolenia z 23. septembra 2005 poskytovala zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení v odbore všeobecné lekárstvo, geriatria. Slovenská lekárska komora jej 9. júna 2005 vydala licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe č. L1A/TT/0207/05. Na žiadosť žalobkyne jej Trnavský samosprávny kraj 2. novembra 2010 s účinnosťou k 31. decembru 2010 zrušil skoršie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe jej však zostala v platnosti aj po tomto dni. Napriek tomu sa žalobkyňa u žalovanej uplynutím 31. decembra 2010 odhlásila z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby.

2. Po zistení, že žalobkyňa bola aj naďalej (po 31. decembri 2010) držiteľkou licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe a zároveň bola registrovaná na daň z príjmu fyzickej osoby podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení účinnom do 31. decembra 2013, pobočka žalovanej v Trnave rozhodnutím zo 17. mája 2017 č. 108-37/2017-TT vyslovila, že povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie žalobkyne zaniklo 27. júla 2011. Pobočka vyšla z toho, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2013, v dôsledku čoho bola žalobkyňa aj po 31. decembri 2010 samostatne zárobkovo činnou osobou. Navyše

z výpisu daňového priznania žalobkyne k dani z príjmov pobočka zistila, že jej príjem za rok 2009 a 2010 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu podľa § 21 ods. 1 cit. zák. a bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 5 cit. zák. Jej povinné nemocenské a dôchodkové poistenie, tak podľa § 21 ods. 1 cit. zák. mohlo zaniknúť až 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, kedy jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti nepresiahol túto hranicu, alebo podľa § 21 ods. 4 cit. zák. dňom zrušenia registrácie na účely dani z príjmu fyzickej osoby podľa § 67 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z.

3. Napriek odvolaniu žalobkyne žalovaná toto rozhodnutie potvrdila svojím rozhodnutím z 13. decembra 2017 č. 53243-3/2017-BA. Do odôvodnenia prevzala odôvodnenie rozhodnutia pobočky, ktoré považovala správne. Zdôraznila, že podľa § 3 ods. 4 písm. c) a § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov sa zdravotnícke povolanie lekár mohlo vykonávať aj na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Licencia L1A tak bola oprávnením podľa § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2011, ktoré zakladalo žalobkyni postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby. Tiež uviedla, že v zmysle novelizovaného § 5 cit. zák. žalobkyňa nadobudla postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby, nakoľko splnila podmienku veku a tiež bola registrovaná na daň z príjmu fyzických osôb. Žalovaná nezistila ani žiadne porušenie procesných práv žalobkyne, pretože napadnuté rozhodnutie spĺňalo predpísané náležitosti podľa § 209 cit. zák. Vydávané rozhodnutie je prvým rozhodnutím o otázke, či poistenie žalobcovi zaniklo a preto nemohla byť v predmetnej veci nariadená obnova konania. Záverom uviedla, že konanie bolo začaté v súlade s § 185 ods. 4 cit. zák. prvým úkonom, ktorým môže byť aj doručenie rozhodnutia, pokiaľ žalovaná disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Pobočka nemusí o začatí konania účastníkov upovedomiť, tak ako to ukladá zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

4. Správny súd tu napadnutým rozsudkom vyhovel správnej žalobe a zrušil toto rozhodnutie žalovanej podľa § 191 ods. 1 písm. c) a g) SSP. Stotožnil sa so žalovanou, že licencia L1A potrebná na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sa považuje za oprávnenie, na základe ktorého bola žalobkyňa oprávnená vykonávať zárobkovú činnosť podľa § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2011. Podľa neho však účasť žalobkyne na sociálnom poistení vzniknúť nemohla, pretože nikdy na základe tejto licencie nevykonávala zárobkovú činnosť a nemala z nej príjmy podľa § 21 ods. 1 cit. zák. Formálna držba licencie L1A nemohla napĺňať materiálnu podmienku, opačným názorom by došlo k popretiu účelu zákona č. 461/2003 Z. z., ktorým je viazať účasť na sociálnom poistení na určitý dosiahnutý príjem zo zárobkovej činnosti. Ďalej uviedol, že cit. zák. explicitne neupravuje situáciu, keď fyzická osoba disponovala dvomi oprávneniami na výkon činnosti a príjem mala výlučne na základe toho oprávnenia, ktoré zaniklo. Preto správny súd vykladal ustanovenie § 21 ods. 1 cit. zák. tak, že účasť na povinnom poistení by sa mala posudzovať osobitne vo vzťahu ku každému oprávneniu. Záverom správny súd zdôraznil, že cit. zák. neustanovuje žalovanej žiadnu lehotu, do ktorej by musela rozhodnúť o vzniku alebo zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch. Prijatie odhlášky nemožno automaticky považovať za rozhodnutie, ktoré vydá pobočka vyznačením v spise, preto sa prvostupňové rozhodnutie pobočky nemohlo považovať za vydané v rámci obnovy konania. Napriek tomu však mala žalovaná konať v súčinnosti so žalobkyňou, pretože ide o špecifický prípad vydania rozhodnutia po viac ako šiestich rokoch.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

5. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaná domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Uviedla, že postupovala v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. Povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osoby sa posudzuje ako jedno a nie ako niekoľko od seba nezávislých sociálnych poistení. Podľa § 21 ods. 1 cit. zák. nie je dôležité, na základe akého oprávnenia a výkonu práce samostatne zárobkovo činná osoba dosiahla príjem. Rozhodujúce je to, či spĺňa definíciu uvedenú v § 5 cit. zák. v znení účinnom od 1. januára 2011 a v rozhodnom roku dosiahla príjmy podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. Žalobkyňa mala možnosť obhájiť svoje práva ešte pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, ako aj v rámci následného odvolacieho konania.

6. Žalobkyňa navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. Obdobne ako v správnej žalobe namietala, že licenciu L1A nevyužívala a nikdy na základe nej neposkytovala zdravotnú starostlivosť. Preto jej licencia nemohla zakladať účasť na povinnom sociálnom poistení. Je presvedčená, že po preskúmaní jej odhlášky žalovaná dospela k záveru, že boli naplnené podmienky zániku poistenia, a preto tak rozhodla vyznačením v spise k 31. decembru 2010.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), na ktorý od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov), preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

8. V prerokúvanej veci žalovaná pobočka ako organizačná zložka verejnoprávnej inštitúcie zriadenej na výkon sociálneho poistenia podľa § 120 zákona č. 461/2003 Z. z. konala a rozhodovala v rámci svojej právomoci o otázke zániku poistenia, ktorý považovala za sporný. Toto rozhodovanie je podľa § 172 ods. 5 cit. zák. predmetom nedávkového konania, ktoré sa spravuje tretou časťou (§ 172 až 225) zákona č. 461/2003 Z. z.

9. Nedávkové konanie sa podľa § 184 ods. 8 cit. zák. začína okrem iného z podnetu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Také konanie je podľa § 185 ods. 4 cit. zák. začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka urobila voči účastníkovi prvý úkon. Podľa § 195 ods. 1 cit. zák. organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará podklady na rozhodnutie. Podľa § 209 ods. 1 cit. zák. sa rozhodnutie organizačnej zložky vydáva písomne, ak zákon neustanovuje inak. Rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 210 ods. 2 cit. zák. sú organizačné zložky povinné rozhodnúť (okrem iného) vo veci zániku poistenia v sporných prípadoch najneskôr do 60 dní od začatia konania, resp. v mimoriadne zložitých prípadoch najneskôr do 120 dní od začatia konania.

10. Z citovaných § 184 ods. 8 a § 185 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. tak predovšetkým vyplýva, že okamihom začatia nedávkového konania na podnet organizačnej zložky je deň, kedy bol voči účastníkovi urobený prvý úkon. Inak povedané, konanie je začaté vtedy, keď organizačná zložka voči účastníkovi (navonok) prejavila, že voči nemu vedie určité nedávkové konanie. Takýmto prvým úkonom podľa judikatúry môže byť aj samo vydanie písomného rozhodnutia (§ 209 cit. zák.), keďže aj z neho je celkom zrejmé, že sa voči účastníkovi vedie určité konanie s určitým predmetom. Zákon č. 461/2003 Z. z. na rozdiel od napríklad Správneho poriadku neobsahuje všeobecné ustanovenie o tom, že účastníkov treba o začatí konania upovedomiť a dať im možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia pred jeho vydaním (§ 33 ods. 2 Spr. por.). To samozrejme nezabavuje žalovanú povinnosť zabezpečiť účastníkovi konania ochranu jeho oprávnení, ktoré sú konkretizáciou základného práva na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, prípadne i základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019).

11. Podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP však možno zrušiť preskúmané rozhodnutie, len ak porušenie ustanovení o konaní bolo podstatné a ak mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej. Z citovaného ustanovenia tak celkom zreteľne vyplýva, že pre zrušenie rozhodnutia nepostačuje samo zistenie, že boli porušené ustanovenia o konaní, ale toto porušenie musí byť podstatné a muselo byť spôsobilé negatívne sa prejavíť na obsahu vydaného rozhodnutia. Ak organizačná zložka pred vydaním prvostupňového rozhodnutia nedá účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, môže sa týmto postupom pripraviť o určité dôležité poznatky (dôkazy), a tým spôsobiť, že jej rozhodnutie nebude vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu (cit. § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), teda bude nezákonné. To, či sa tak stalo, treba hodnotiť vždy v konkrétnej veci s ohľadom na to, z akého podkladu organizačná zložka pri svojom rozhodovaní vychádzala a čo pri svojom rozhodovaní nezohľadnila.

12. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia zo 17. mája 2017 vyplýva, že pobočka pri jeho vydaní vychádzala z informácií poskytnutých Regionálnou lekárskou komorou v Trnave, že žalobkyňa je držiteľkou licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A/TT/0207/05 z 9. júna (s

právoplatnosťou od 1. augusta) 2005. Ďalej vychádzala z údajov v registri daňových subjektov, z ktorého zistila, že žalobkyňa bola registrovaná na daňovom úrade do 27. júla 2011. Žalobkyňa mohla uplatniť svoje práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy podaním odvolania proti tomuto rozhodnutiu. Žalobkyňa odvolanie podala a namietala v ňom takmer rovnaké argumenty ako v neskorších podaniach. Hoci popierala, že správca dane jej zrušil registráciu na daň z príjmu, neuviedla bližšie informácie, kedy k tomu malo dôjsť. Tiež nijakým spôsobom nespochybnila skutkový stav v súvislosti s držbou licencie L1A a s výškou príjmu za rok 2009 a 2010. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyni bola daná primeraná možnosť, aby uplatňovala svoje právo vyjadriť sa ku skutkovému stavu rozhodnutia a navrhovať vykonanie dôkazov. Za daných okolností tak nemožno uzavrieť, že by bolo ustanovenie o konaní porušené natoľko podstatným spôsobom, aby to zakladalo dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP.

13. Názor žalobkyne, že prijatie odhlášky žalovanou predstavuje rozhodnutie o zániku poistenia, nemá oporu v ustanoveniach zákona o sociálnom poistení. Podľa cit. § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. sa totiž rozhodnutie vydáva písomne, ak tento zákon neustanovuje inak. Pod pojmom „ustanovuje inak“ treba rozumieť ustanovenie, v ktorom je výslovne dovolené vydať rozhodnutie ústne alebo vyznačením v spise (napr. § 194 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.). Nemožno však z neho vyvodíť, že za rozhodnutie možno považovať každý akt, ktorým organizačná zložka niečo vyznačila v spise alebo informačnom systéme. Podľa § 228 ods. 1 cit. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2013 bola samostatne zárobkovo činná osoba povinná odhlásiť sa z povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia do ôsmich dní od jeho zániku. Citované ustanovenie, ani iné ustanovenia neustanovovali nič o tom, že by na základe tejto odhlášky mala žalovaná vydať rozhodnutie o zániku vyznačením v spise. Odhláška bola teda len evidenčným úkonom poistenca, ktorým oznamoval žalovanej skutočnosti, kvôli ktorým mu - podľa jeho názoru - zanikalo povinné poistenie. Žalovaná mohla údaje v odhláške bez ďalšieho akceptovať, táto akceptácia však nemá povahu právoplatného rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia. Ak žalovaná považovala údaje v odhláške alebo jej účinky za sporné, mohla v nedávkovom konaní podľa § 172 ods. 5 cit. zák. rozhodnúť o zániku povinného poistenia inak než bolo uvedené v odhláške.

14. Poslednou, najzásadnejšou otázkou, na ktorej správny súd postavil svoj zrušujúci rozsudok a ktorej sa v prevažnej miere venuje aj kasačná sťažnosť, je však otázka, či držba licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) zakladala žalobkyni povinné nemocenské a dôchodkové poistenie. Táto kľúčová právna otázka bola medzičasom predmetom rozporných rozhodnutí veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 1/2019 a 1 Vs 3/2019. Podľa § 466 ods. 3 SSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty záväzný, no možno sa od neho odchyliť len tým, že sa vec znova postúpi na prejednanie veľkému senátu. Takéto nové rozhodnutie veľkého senátu sa potom znova stáva záväzným pre všetky senáty. To však logicky predpokladá, že vydaním nového rozhodnutia veľkého senátu zanikajú účinky záväznosti právneho názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí veľkého senátu v tom rozsahu, v akom právny názor vyjadrený v neskoršom rozhodnutí nemôže obstáť popri skoršom rozhodnutí veľkého senátu. Podľa kasačného súdu, tak v súčasnosti treba pri riešení otázky účinkov licencie L1A vychádzať z neskoršieho rozsudku veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Vs 3/2019.

15. V ňom veľký senát formuloval právny názor, že licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. [pozn. s účinnosťou od 1. januára 2011 v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z.], na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely sociálneho poistenia. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa citovaného ustanovenia. Sociálna poisťovňa neposudzuje príjem takého lekára výlučne vo vzťahu k licenci L1A a teda nie je povinná skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú príjmami lekára, považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ak taký lekár v daňovom priznaní priznal príjmy, považované za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného

predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov), ide vždy o príjem samostatne zárobkovo činnnej osoby a nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej postavenia podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa iných písmen v § 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu bolo napadnuté aj ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd Slovenskej republiky ju však uznesením sp. zn. IV. ÚS 610/2021 odmietol, pretože vyslovené právny závery nepovažoval za ústavne neudržateľné.

16. Senát najvyššieho správneho súdu je podľa § 466 ods. 3 SSP uvedenými právnymi názormi viazaný a nevidí žiaden dôvod, aby sa od nich podľa citovaného ustanovenia odkláňal. Právny názor vyslovený v správnej žalobe, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe sama neoprávňuje na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, odporuje jasnému zneniu § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. Podľa tohto ustanovenia totiž možno ako samostatnú zdravotnícku prax poskytovať zdravotnú starostlivosť buď v zariadení iného poskytovateľa alebo na inom mieste ako v zdravotníctvom zariadení. Predpokladom využívania licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe tak nie je existencia zdravotníckeho zariadenia. Táto licencia podľa citovaného ustanovenia umožňuje poskytovať zdravotnú starostlivosť v zásade na akomkoľvek mieste. Lekár, ktorý poskytoval zdravotnú starostlivosť na základe tejto licencie, bol dokonca podľa § 39 ods. 1 písm. d) zákona č. 140/1998 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach v znení účinnom do 30. novembra 2011 oprávnený predpisovať aj lieky, a to aj keď samostatnú zdravotnícku prax vykonával na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe tak zakladala plnohodnotné oprávnenie lekára na poskytovanie zdravotnej starostlivosti bez viazanosti na určité zdravotnícke zariadenie. Tomuto záveru svedčí okrem ustanovenia § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. aj ustanovenie § 4 písm. b) cit. zák., podľa ktorého je fyzická osoba, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe takejto licencie, rovnakým poskytovateľom ako osoba, ktorá ju poskytuje na základe povolenia podľa § 11 cit. zák.

17. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho správneho súdu nevidí ani dôvod odkláňať sa od právneho záveru, že držba licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je oprávnením na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 v spojení s § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2011. Lekár, ktorý je držiteľom takejto licencie, je podľa citovaného ustanovenia samostatne zárobkovo činnou osobou, ktorej účasť na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení môže podľa § 21 ods. 1 a ods. 4 cit. zák. zaniknúť buď zánikom tejto licencie alebo tým, že jeho príjem z podnikania a inej zárobkovej činnosti poklesne pod 12-násobok vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. a tiež aj v zmysle § 21 ods. 4 cit. zák. dňom zrušenia registrácie na účely dani z príjmu fyzickej osoby podľa § 67 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z. z. Z citovaných ustanovení však nijako nevyplýva, že by žalovaná mala skúmať, či príjem podľa § 3 ods. 1 písm. b) cit. zák. žalobkyňa dosahovala len z činnosti vykonávanej na základe tejto licencie alebo či ho prípadne dosahovala na základe akéhokoľvek iného (hoci aj skôr zaniknutého) oprávnenia.

18. Na základe vyššie uvedeného, tak žalobkyni nemohlo povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie zaniknúť k 31. decembru 2010, keďže jej príjem z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti za rok 2009 a 2010 neklesol pod zákonom stanovenú hranicu a zároveň až do 27. júla 2011 bola registrovaná na príslušnom daňovom úrade. Za daných okolností, tak žalovaná správne rozhodla, že žalobkyňa splnila všetky zákonné predpoklady a povinné nemocenské a dôchodkové poistenie žalobkyni zaniklo až zrušením jej registrácie na daň z príjmu fyzickej osoby k 27. júlu 2011.

IV.

Záver

19. Správny súd tak nepostupoval správne, keď dospel k právnemu záveru, že preskúmané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že ním došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní, a preto jeho rozsudok sám vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Kasačná sťažnosť je tak v tomto sťažnostnom bode dôvodná, v dôsledku čoho kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne súdu na ďalšie konanie. Správny súd o správnej žalobe rozhodne znova, viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku (§ 469 SSP).

20. Trovy konania o tejto kasačnej sťažnosti sú súčasťou trov konania, o ktorých podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom konečnom rozhodnutí.

21. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.